

„Майци си” – поетичен разказ за героя, завинаги за

Публикувано от Simonsita на 02.02.2010, 18.56

„Майци си” – поетичен разказ за героя, завинаги загубил душевния си покой

Произведението „Майце си” от Хр. Ботев е израз на напрегнати и мъчителни изживявания, изява на съзнанието за безцелно изживян живот, за погубена младост. Наблюдават се драматични лутания в търсене на загубилия душевния си покой герой. Душата е най-точният изразител на състоянията на героя, на неговата вътрешна напрегнатост и разкъсаност. Душата е невидима за външното око същина на човека, тя е мястото, където са скрити неговите най-съкровени чувства, терзания и мъки.

В стихотворението „Майце си”, се наблюдава, че лир.персонаж е обзет от чувства на отчаяние, безизходица, загубена младост и обреченост, но постепенно на преден план излиза най-скъпия човек в живота му - неговата майка, както и любовта му към родината. Обзет е от чувство на вяра в справедливостта на делото, чувство за борба, за отговорност пред бъдещите поколения. Лир.герой се стреми да се приобщи към живота, въпреки че в началото е бил отчужден от всички и е нямало кой да разбере неговите терзания и мъки. Той постига духовна хармония и намира свой другар, с който да споделя своите негативни емоции, въпреки че света не иска да се вслуша в него. Лир.говорител няма свой жизнен идеал и единствения път за него е пътя на смъртта – грозна и ужасяваща. Постепенно обаче любовта към родината, както и желанието за национална свобода осмислят неговото битие. След като открива пътя на борбата за осъществяване на своя идеал за него смъртта вече не е страшна, а красиво продължение на живота му.

Прозрението е болезнено. То разкъсва всички заблуди, с които е живял героя, то го кара да се роди отново. Времето го подтиква да разсъждава, да се лута, докато стигне на върха, от който вижда истината, там където Духът е извисил душата и я е издигнал на най-високото стъпало, от където тя вижда своя живот - такъв, какъвто е.

Лир.герой се чувства прокълнат – за него няма друго обяснение за нещастния живот, който води. В българският фолклор, богат на митове и легенди, най-силното проклятие е майчиното. Заради това лир.персонаж пита : “ти ли си мене три годин клела”. Но въпреки това той се уповава на майка си – тя го е родила и го е дарила с живот. Тя е неговата единствена опора в тежкия живот. Майката е единственото свято нещо за лир.герой, на която дължи толкова много:

“освен теб, мале, никого нямам”

Той е напълно отчужден и забравен от света. Намира се в състояние на пълна безизходица и отчаяние: “та скитник ходя злочест ази”. За него няма смисъл в живота. Пред неговата физическа същност стоят само хора с празни очи и души, без конкретна цел в живота, без дори желание и мотив за живот. Изоставен, самотен, ненужен никому, той се скита и няма на кого да изплаче мъката си – виновна е действителността. Тя е похабила неговата младост:

“та мойта младост, мале, зелена

сърхне и вехне люто

Лир.персонаж няма важна цел в своя живот и желае само да се върне в родния си дом. Но това негово желание е само интуитивен рефлекс за самосъхранение. Смъртта за него е нещо грозно и зловещо. Тя е безсмислена, защото героя не е изживял своя живот пълноценно.

Майци си поетичен разк

Powered by

Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024